Kibritçi Kız

Mehmet Emin Yurdakul

Kibritçi Kız — Mehmet Emin Yurdakul

İlk yayın: Türk Sazı (1914)

Mehmet Emin Yurdakul 1944 yılında öldü. 5846 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu'nun 27. maddesi uyarınca eserin özgün metni kamu malıdır.

Metin, Vikikaynak (tr.wikisource.org) aktarımından alınmıştır: https://tr.wikisource.org/w/index.php?title=Kibritçi_Kız&oldid=165442 (revizyon 165442). Bu aktarım Creative Commons Atıf-AynıLisanslaPaylaş 4.0 (CC BY-SA 4.0) lisansıyla paylaşılır; bu PDF de aynı lisansla serbestçe paylaşılabilir.

pdfkitaphane.com

— Efendiler, kibrit, kibrit!... Üç kutusu on para!...

Merhametli beyefendi! Annem hasta, ekmeksiz;
Alın bunu, kuzum bana on paracık verin siz.

Yavrucuğun o lepiska, gür saçları dağınık,
Gözlerinin altı çürük, yüzü kirli ve yanık,
Üstü eski, ayağında koca bir çift kundura.

Şu talihsiz kızcağız da bir lokma ekmek için
Sokak sokak: «Kibrit!» diye dolaşıyor bütün gün
Nice çirkin, firengili yüzlere:
«Benim güzel beyim!» diyor, belki günde yüz kere.

— Kızım, senin baban kimdir? Senin evin nerede?
Bak, kırk para vereceğim, sorduğumu söyle de.
Baban yok mu, bilmez misin onu sen?
— Benim babam yoktur, evet, bilmiyorum onu ben!...

Biçare kız, her bir yerde gariptir;
Herkes onu: «Piç!» diyerek incitir.
Onun zayıf vücudunun üstüne
Bir kimsecik kanat gerip durmuyor;
Onun için hiç bir yürek vurmuyor.
Bugüne dek bilmemiş ki baba ne?...

Masumcuğu alçak görmek... Bu neden?
Bu çocuk da anasından doğarken
Minimini bir kanatsız kuş gibi
Yaratılmak kanununa baş eğmiş;
Öyle ise, suçsuz yere inciniş
Zavallının niçin olsun nasibi?...

Çalışıyor... Çalışmasın, ne yapsın?
Çalışmaktan başka yol yok ki sapsın.
Kendisiyçin çabalayan kimi var?
Kimi var ki bir ekmeği: «Al, ye!...» der;
Bir şey veren, ondan da bir şey ister...
Ah yoksulluk, ah babasız çocuklar!...